

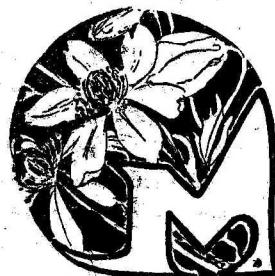

F. STUCK

Αθηνᾶ

ΤΙ ΜΟΥ ΛΕΝΕ ΟΙ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ

Στή Ράοντερελάϊν

ΕΕΛ στά διδόχρυσα στάχια δταν πηγαίνω κάποτε τδ μεσημέρι και είμαι μόνος και είνε τή ψυχή μου θαυμωμένη άπδ τον ήλιον τόν πολύ, νοιώθω—οι παπαρούνες έχουν μαγνήτη στή καρδιά των και μέ σέρνουν.

Ίδεες τρελλές και κόκκινες άναδιδονται από τά φύλλα των και σέρνονται στή ψυχή μου. Και ξαπλώνομαι χάμαι κοντά των και τίς κυττάχω—μού φαίνεται κυττάχω τά χείλη τῆς 'Αγαπημένης μου δταν κινούνται δνάλαφρα άναλαφρά, άπδ τδ διάβα τῆς δνάμνησης τῶν ωμορφών φιλιών.

'Εσκεφθήκετε άρα γε πότε πόσα μυστήρια θά τελούνται στίς μεγάλες έρωτικές παστάδες τῶν άγρων τή νύχτα δταν τά σπαρτά κοιμούνται κουρασμένα τόν ήδυχο ύπνο τῶν έργατικῶν και τιμών και οι παπαρούνες άγρυπνοιν; 'Ακούσετε πότε τά μεσάνυχτα τό

βουητδ τῆς άγάπης άπάνω στά χωράφια κι' είδετε ποτέ σας τά ξημερώματα τά θύματα τῆς ήδονῆς άπάνω στή γῆ και τή κομάρα τῆς άγαπης άπάνω στά φύλλα και τή χαρά τῆς δημιουργίας μέσα στά μπουμπούκια; 'Εεψιλούμενες κοίτονται χάμαι άπδ τή πολλάνη άπόλαυση οι παπαρούνες πούσαν άνοιχτές τό δειλινό και δες ήδαν μισάνοιχτες είνε άνοιγμένες τώρα κι' έχουν άπάνω στά φύλλα τόν ίδρο τῆς ήδονῆς—ώδαν δροσούλα, κι' δλες οι κλειστές και παρθένες τό βράδυ είνε τά ξημερώματα άνοιγμένες λίγο και κυττάζουν τό φύς και κοκκινίζουν...

Ξαπλώθηκα προχθές χάμαι κοντά των κι' έπροσπαθούσα ν' άκουσω τί μού λένε.

Μού φαίνεται αίμα τρέχει μέσα στά φύλλα των. Μού φαίνεται είνε κόκκινα στόματα πού άνθισανε ξάφνου κάτω άπδ τή πυρά τού ήλιου κι' άργοκινούν τά χείλη των και μού μίλουνε. Τί άρα γε μού λένε; Σκύβω κι' άκουώ. Τά μάγουδά μου δέρνει τό αίμα τῆς ντροπῆς. 'Απάνω μου περνοῦν δλες οι άναπνοες τῶν γυναικῶν πού άγάπηδα κι' δλες οι άναμνήσεις τῶν άμαρτωλῶν νυχτῶν. Κόκκινη άνθηση έ-